

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 3. SEPTEMBRA 1937.

ŠTEV. 51.

Dijaški sejem

Ponavljalni izpiti so opravljeni, počitnice so pri kraju. Prva polovica septembra je za dijaka tista doba nemirnosti in pričakovanja, čas, ko so študentje najbolj različno razpoloženi. Ta se veseli dobro opravljenega izpita, oni je mračen pesimist, ker ga je izpitna komisija pustila še eno leto v istem razredu. Že na Vidov dan padli junaki, ki so preko počitnic polagoma prešli v brezskrbnost, se na pragu novega šolskega leta znova spomnijo svoje žalostne usode.

Ljubljanski študent sprosti svoja bridka čustva, dvome in upe v divjo romantiko in hladno trgovsko matematiko tam za klasično gimnazijo. Tradicija ima svoj čar, svoj mik imajo leteči listi in strgani spehi. Ves božji dan si študent krepi pljuča: »Za drugo, za šesto!«, tekmuje s tovariši v reklamni iznajdljivosti, mimogrede smukne k sladoledarju. Ali pa gre malo dalje — plačat svojo šolnino, nato se samozavestno vrača kot dijak višjega razreda in v kakem kotu prebira in nezaupljivo motri nove šolske knjige, polne neslutene učenosti.

Pred njim pa pisani vrvež dijaškega sejma, veseli obrazi, gromke šale, vedra šegavost. Dijaški sejem pa ni le veselilni prostor in zbirka duhovitosti in dovtipov, ampak tudi pomembna dijaška socialna ustanova.

Da bi bil dijaški sejem res le socialna ustanova, samo predavanje knjig starejšega mlajšemu, nikar pa prodajanje z nadtrgovskimi dobički! Če ni dijaški sejem naprava, ki pomaga vzgajati oduševstvo in goljufijo? Priznajmo si, da študent, ki pride na dijaški sejem edinole z namenom, da si za prihodnje šolsko leto kupi nov fotografski aparat, ni tako redek pojav. Koliko je mamic in neizkušnenih dijačkov, ki plačajo za nerabne knjige več, kot bi plačali za nove v knjigarni!

Več kot verjetno je, da bo mlad oderuh na dijaškem sejmu ostal tudi v zrelih letih zvest temu nelepemu poslu. Tako bi slovenski na-

Bohinjski teden

Kulturno-socialni teden v Bohinju je končan, študentje, ki so se ga udeležili, so že zdavnaj zopet na svojih domovih. Slovenska katoliška javnost pa se sprašuje po bilanci te katoliške prireditve, sprašuje se po tem, ali je napravil ta tečaj v zgodovini slovenskega katoliškega dijaškega gibanja korak naprej. To namreč vsi iskreno želimo vsaki katoliški prireditvi.

Neki napredek bohinjska prireditev gotovo kaže. Če primerjamo ta tabor s podobnimi tabori pred leti, je gotovo, da je letošnji neprimerno resnejši in dostojnejši. To zborovanje je jasno pokazalo, da v načelnem pogledu danes ni več mogoče kaj takega, kar se je včasih godilo v Akademskem domu. Razlike med katoliškimi akademiki niso več tolikšne, kakor so bile. Tečaj je pokazal, da se je izvršilo veliko zbližanje. Za predavanja je na taboru vladalo veliko zanimanje.

rod utegnil priti do tega, da bo v njegovi sredi vedno več takih fabrikantov, ki krvavo stiskajo delavce, vedno več neusmiljenih podjetnikov, vedno manj pa ljudi, ki bi imeli resnično socialno mišljenje in pravo ljubezen do naroda.

Na dijaškem sejmu se marsikaj naučijo, čeprav se šola še ni pričela. Mimo vsega opaziš morda, da je komunist, ki največ govori o pravici in socialnosti, na sejmu največji dobičkar in oderuh. Toda dijaško socialno vprašanje se začne pri prodajanju in kupovanju knjig, ne šele pri frazah iz slabe socialistične brošure, ki jih mladi komunist iz-

Dnevno delo na zborovanju se je lepo začelo s sv. mašo. Tudi sicer se je v predavanjih poudarjala verska poglobitev, ki v resnici mora biti temelj vsakemu katoliškemu gibanju. To so bile pozitivne strani tečaja, katere vsi radi priznamo. Žal pa to ni bilo dovolj.

Bohinjski tečaj je vplival različno. Bili so na tečaju študentje, ki so ta tečaj pripravljali, oziroma čutili potrebo za tak tečaj, ločen od ostalih prireditev katoliške mladine, in študentje, zlasti abiturientje, ki so prišli tja brez predsodkov, v mnenju, da bodo slišali jasna načelna katoliška predavanja o kulturi in socialnih vprašanjih.

Kar se tiče prvih, onih, ki so tečaj priredili ali ki spadajo k ožjemu krogu teh prireditev, so bili s tečajem najbrž zadovoljni.

Drugi del študentov, ki je prišel iskat v Bohinj jasnih

tresa, potem ko je na sejmu opravil svoje dnevne židovske kupčije.

Veselo študentovsko življenje na sejmu se je pričelo, stara ljubljanska dijaška tradicija se nadaljuje. Tradicija se seveda nadaljuje samo pri tistih, ki hodijo na sejem za svojo potrebo, da svoje knjige prodajo in kupijo druge. Prekupčevalci in podobni elementi pa so izrodek moderne socialne brezčutnosti in ne spadajo v okvir te naše socialne ustanove. Naj se ta vesela in poštena tradicija ljubljanskega dijaškega sejma tudi v bodoča leta ohrani, a ono nelepo primes naj čimprej izvrže iz sebe!

smernic, je od mnogih in dol-
gih predavanj odhajal — kar
je opazil vsakdo, kdor je z nji-
mi govoril — brez orientacije.
Abiturient, ki je prišel v Bo-
hinj čisto simpatično razpolo-
žen in brez predsodkov, je pri
odhodu odkritosrčno, brez zle-
ga namena, povedal: »Sedaj
vem manj kot prej.« Tako ta
fant in mnogi drugi smo po-
grešali na tem tečaju in nje-
govih predavanjih jasno izra-
ženih katoliških načel, določnih
smernic za katoliško življenje.

Študenta čaka življenje, kjer
mu ne pomagajo nobena me-
glena doživetja, nobena brez-
načelna tveganost in zmedena
problematika. Življenje zahte-
va jasnih načel. Tega se vsak
misleč študent zaveda, to do-
bro čuti, tega hote ali ne hote
išče in pričakuje. Predavanja
pa so šla mimo življenja v vi-
soke in zvaneč besede, se iz-
gubljala v nejasnostih in pu-
ščala duše študentov prazne.

Kaj je bilo vzrok tej nejas-
nosti? Pretežki slog predava-
teljev ali neprimerno izbrana
predavanja? Ne eno ne drugo.
Vzrok je v tem, da so pred-
avanja iskali tam, kjer ne bi bilo
treba in niso šla tja, kjer se
mora iskati. Ponavljamo še
enkrat: v predavanju o komu-
nizmu in fašizmu v resnici ni
bila omenjena niti protikomu-
nistična niti protihitlerska pa-
peška okrožnica. Zakaj so se
prezrle globoke misli okrožni-
ce in so se v predavanju poda-

jale rajši originalne in neorigi-
nalne nejasnosti? Gotovo je to
velik metodičen nedostatek, če
se vprašanja te vrste rešujejo
brez najmerodajnejših in naj-
bolj avtoritativnih dokumen-
tov. Ko bi katoličani samo to-
liko upoštevali nezmotljivega
papeža, kot upoštevali boljše-
viki Jožefa Stalina, ki ni ne-
zmotljiv, bi bilo drugače.

Dan pred pričetkom tečaja
je vzbudila med slovensko in-
teligenco splošno začudenje iz-
java Akademске zveze, da pri
tem tečaju ni udeležena in da
nima z njim nobene zveze. Ka-

ko to, da osrednja organizacija
katoliških akademikov ni ude-
ležena pri prireditvi tega te-
čaja? Če je to tako, zakaj so
potem samo tri društva prire-
dila tečaj, zakaj niso povabila
nanj tudi Čirilskega društva
bogoslavcev? Če tega zato niso,
ker imajo bogoslavci svoja zbo-
rovanja, kje je ostalo akadem-
sko stanovsko-kulturno društ-
vo Kladivo?

Kaj naj tako ravnanje po-
meni? Ali se to ne pravi v re-
snici delati prepaše v katoliški
skupnosti in ustvarjati sovraž-
ne si tabore?

Komunisti in buržuji v skupni fronti

Komunizem in socializem sta
nastala v odporu proti kapita-
lizmu in buržuizmu. V boju
proti Cerkvi pa si komunisti in
buržuji bratsko delijo vloge.

Ko so se na veliki teden 1936
zbrali proletarski brezbožniki
in buržujski svobodomislec
na kongresu v Pragi, so sklenili
skupno mednarodno fronto. Od
tedaj se vedno jasneje kaže, da
so si porazdelili naloge takole:

a) komunisti so si pridržali
taktiko ponujene roke,

b) buržuji pa so dobili nalo-
go, da nastopijo proti Cerkvi
z borbo.

Vzajemnost se je pokazala
že v tem, da je kmalu po pra-
škem kongresu prenehal izha-

jati komunistični list »La lutte
antireligieuse et prolétarienne«,
zato da je napravil pro-
stor buržujskemu listu »Libre
Penseur de France«.

Drug dokaz za to vzajem-
nost je pisanje sovjetskega li-
sta »Antireligioznik«. Ta list
je prinesel v aprilu 1937 se-
znam glavnih brezbožniških
publikacij izven SSSR. Nave-
del je naslednje:

Literary Guide (Anglija),
La Pensée (Belgija),
Le Libre Penseur (Francija),
Volna Mysl (Francija — polj-
ski emigranti),
De Vrijdenker (Nizozemska),
La Libre Pensée Internationale
(Švica),
Der Freie Gedanke (Švica),
Freier Gedanke (Čehoslova-
ška),
Volna Myšlenka (Čehoslova-
ška),
Majak (Čehoslovaška),
Das Freie Wort (Združene dr-
žave).

Vsi ti listi so buržujski, sa-
mo Majak in Volna Mysl ne.
Komunisti pa so jih najeli za
skupno antifašistično fronto.

Oba dokaza jasno pričata,
da praški dogovor med komu-
nisti in svobodomislec dobro
drži.

Ta dogovor pa tudi razloži
in pojasni splošno zadržanje
našega in tujega framaonskega
tiska, ki se dosledno pote-
guje za rdeče.

Svobodne šole v Franciji

Na Francoskem se je v zadnjem
času močno poživilo med katoličani
gibanje za ustanavljanje svobodnih
(zasebnih) šol. Z nastopom vlade
ljudske fronte so namreč začeli pro-
dirati v državne šole nauki mark-
sizma in materialistični svetovni
nazor. V katoliških krogih vlada
splošno ogorčenje proti vedenju dr-
žavnih učiteljev, ki so dosledno so-
vražni katolicizmu in to sovražstvo
vcepljajo tudi mladini.

Katoličani zato ustanavljajo svo-
je šole, kjer jih še nimajo. V Fran-
ciji je sedaj 11.665 takih zasebnih
šol s 695.900 učenci. Na teh šolah
je 31.700 učiteljev. Od vseh 11.665
francoskih zasebnih šol samo 155
ni katoliških.

Država za te zasebne šole niče-

sar ne prispeva in morajo katoliča-
ni z velikimi žrtvami vzdrževati
učitelje in poravnati druge stro-
ške šolske uprave. Zato pa nastav-
ljajo za svoje otroke tiste za vzgo-
jitelje, katerim zaupajo.

V začetku letošnjega leta je eden
od poslancev stavil interpelacijo na
prosvetnega ministra z zahtevo, naj
država podpre zasebno šolstvo, ka-
terega manj premožni starši čisto
z največjimi žrtvami vzdržujejo.
Minister je na vprašanje pomirljivo
odgovoril z deset let starim odgovo-
rom vseh francoskih liberalnih pro-
svetnih ministrov, da bo ob primer-
nem času dal to vprašanje na ob-
širno debato. Listi navajajo ob tem
odgovoru v oklepaju: »odobravanje
na levi in skrajni levi.«

Naslednji članek o kitajskem dijaku povzemamo po pismu slovenskega misijonarja v Junnanfuju na Kitajskem, g. Andreja Majce-
na. Šola v Junnanfuju je po mnenju kitajskih strokovnjakov ena od vzornih kitajskih šol. G. misijonar si je zlasti natančno ogledal to šolo in njene učence. Za njegove zanimive podatke se mu na tem mestu najlepše zahvalujemo.

Babilonska zmešnjajava

Kitajska šolska vzgoja niti od daleč ni enotna. Tu se križajo vsi mogoči vplivi, ki ustvarjajo mešan tip brez izrazite in jasne smeri. Kdor opazuje kitajsko šolo, bo ugotovil sledove ameriške delovne šole, nacionalne nemške vzgoje, materialističnega japonskega duha, komunističnih fraz o svobodi in avtonomiji učencev. V takšni zmedeni raznih svetovnih nazorov in učnih načrtov živi in raste naš kitajski tovariš.

Šolska poslopja

Neredko se zgodi, da kitajska vlada preprosto odredi, da se to ali ono večje poslopje izprazni, vanj pa se vseli šola. Tako pride kot n. pr. v Junnanfuju na vrsto tudi tempelj. Malike razpošljejo v druga svetišča, v starodavno in slikovito kitajsko pagodo pa se vseli moderni kitajski dijak. Po stenah čistiljivega starrega tempelja vise statistike učencev in učiteljev, poleg pa se vrste starodavne table in tablice z napisi kitajskih modrijanov.

Disciplina na Kitajskem

Pred vhodom v šolsko poslopje stoje dijaki v skavtskem kroju s palicami v rokah. Goste vljudo pozdravijo s palico, učence pa drugače za drugim pregledajo, če je dovolj umit, če je lepo počesan, če ima predpisano šolsko uniformo.

Študentu na Kitajskem so tako kot pri nas prepovedane zamude, pretepanje in druge nerednosti. Za disciplinske prekrške ima kitajska šola »sobo za opomine«, kjer učitelj opominja z besedo in dejanjem.

Veliko besedo ima »dežurni gojenec«, to je eden izmed starejših učencev, vsak dan drugi. Dežurni gojenec ureja šolsko disciplino izven šolskih sob. Svoj sedež ima v sobi zraven vhoda. Vsak učitelj in učenec, ki zamudi šolo, se mora javiti pri njem, zamuda pa se vpiše.

Poverjenikom in naročnikom.

Letos smo za nabiranje naročnikov vpe-
ljali nove bloke s kopirnim papirjem. Vsa
potrdila o plačani naročnini se morajo vpi-
sovati v nove bloke. Lanski bloki naj se
vrnejo blagajnikom in upravi. Uprava.

Kitajski dijak

Soba dežurnega gojenca je pristojno mesto, kjer se sporočajo pomanjkljivosti, poškodbe itd. Vsak študent, ki kaj izgubi ali najde, se oglasi tu. Šolska disciplina zahteva, da učenci vsak dan dvakrat pozdravijo državno zastavo, ki plapolja na drogu sredi dvorišča.

Šolska policija in sodišče

Kitajska šola ima šolski policijski urad in šolsko policijo. Policija sestoji iz učencev in je nekako dopolnilo dežurnemu gojencu. Policija hodi vedno okrog in pazi, da učenci med poukom ne pohajkujejo okoli poslopja. Ob določenem času se deli čaj. Ker je tedaj nevarno, da kitajski dijaki pozabijo na dostojno vedenje in red, zato se delitve čaja vedno udeleži tudi policija. Vsak študent rad igra »policajec«, ker mu tisti dan ni treba hoditi k pouku.

V posebni hišici posluje šolsko sodišče. Predsednik sodišča je učitelj, kateremu so dodeljeni štirje gojenci. To sodišče sodi učence in učitelje. Od malih sodnikov se vsak niti ne usekne vedno, kadar je treba.

G. ravnatelj sprejema...

Obiskovalce naznani dežurni gojenec ravnatelju zavoda. Kmalu se prikaže ravnatelj, ki pelje obisk v lepo sprejemnico, kjer gojenke postrežejo s čajem. G. ravnatelj pa se medtem obiskovalcem po kitajski šegi na dolgo in široko zahvaljuje za toliko čast, da so bili tako pri-
jazni in pozorni, da so hoteli obiskati in s svojo navzočnostjo po-
častiti njegov zavod. Nato s kitajsko prijaznostjo vodi obiskovalce od sobe do sobe.

Dijaška uniforma

Učenci in učenke imajo enako uniformo: modre hlače, suknjič, dijaško čepico. Učenke so ostrizene. Učenci najvišjih razredov imajo skavtsko uniformo z vsemi piščalkami, noži in steklenicami.

Študentske trgovine

Kitajski dijaki so precej samostojni in podjetni. V svojem šolskem zavodu vodijo sami lastno trgovino: trgovino za šolske potrebščine, trgovino za slaščicami, jedili in brezalkoholnimi pijačami. V teh trgovinah prodajajo blago po nabavnih cenah. To kaže nepričakovano veliko socialnega mišljenja in veliko kolegijskosti. Če je kaj pozitivnega v nesreči in zmedeni kitajski šoli, je gotovo ta podjetnost, združena s kolegijskosti in socialnim mišljenjem.

Šolnine...

V zavodu ne manjka sobe z napisom: Blagajna. V to blagajno odrine kitajski študent vsak mesec po pet dolarjev (250 din) šolnine. Za skrajno slabe kitajske socialne razmere je ta vsota naravnost neverjetno visoka.

Dijaški časopisi in tiskarne

Večji zavodi izdajajo svoj dijaški list. To je prva stvar, ki jo uslužni gospod ravnatelj pokaže. V list pišejo učitelji in učenci, prinaša pa vzgojne in nacionalne članke poleg uradnih šolskih naznanil in predpisov. Ta časopis si učenci tiskajo skupaj s svojimi zvezki in drugimi podobnimi potrebščinami sami. Zelo kvarno pa je, da je list pisan v materialističnem duhu in da vrši podtalno komunistično propagando. To je zopet tista usodna čer, pred katero stoji danes vsa mladina, tudi kitajska in japonska. Ta kitajska mladina, ki se vzgaja v tehnično dovolj visoko razvitih šolah, bi lahko prinesla svojemu neukemu in ubogemu narodu veliko sreče in blagoslova. Dokler pa hodi po teh potih, mu pripravlja propad.

Razredi

Kitajski dijak sedi v klopih, ki so pogrnjene z belimi prti. Za učitelja veli predpis, da mora razlagati stoje s palico v rokah. Dijaki na klopih mirno sede, poslušajo in drže roke na kolenih.

Stene v razredih so bele in okrašene z barvanim papirjem, ki ga rezljajo učenci sami. Na stropu so slike bojnih letal, vojaških posadk, ki streljajo na sovražnike ali podobno. To naj vzgaja vojaškega duha v mladih Kitajcih. Za snago v razredu mora skrbeti vsak učenec sam. Vsek dan pometajo, enkrat na teden ribajo, poleg tega pa si perejo bela pregrinjala za klopi.

Knjižnice in učila

Po uradnih predpisih mora imeti vsaka šola svojo knjižnico in čitalnico, da si morejo učenci izposojati knjige. Tudi knjižnice kitajskih šol je dosegel kulturni boljševizem, tako da ob splošni neorientiranosti in nejasnosti v svetovnonazornih vprašanjih vrše komunistično propa-

gando. V čitalnici je sredi sobe velik pult, na katerem je zvezek. Ta zvezek je domači šalji list, v katerem lahko vsak piše in riše, kar hoče. V listu lahko opaziš tu in tam boljševiske brezbožniške karikature.

Kam bo privedla Kitajsko ta zmedenja, neopredeljena in brezbrizna duhovna vzgoja mladine?

Stalne razstave risb in drugih izdelkov kažejo tujcu napredek in učenost kitajske mladine. Nekatera učila so zopet silno zanemarjena. V naravoslovnem kabinetu dobiš komaj nekaj zaprašenih kosti, nekaj hroščev in metuljev s polomljenimi krili.

Nemški vpliv

V zadnjem času gledajo Kitajci vedno bolj pozorno v Nemčijo in študirajo narodni socializem. Ta usmerjenost se je kmalu pokazala tudi v šolah. Ker posnemajo vse, kar vidijo in morejo, so začeli posnemati tudi nemško nacionalno in vojaško vzgojo, katero na vsa usta hvalijo. Telovadba na kitajskih šolah je usmerjena vojaško in športno. Zelo goje tenis, ping-pong, igre z žogo in narodne plesne. Enkrat na teden se zbirajo v glavni dvorani k nacionalni uri in obnavljajo oporočo očeta domovine Sunjacena.

Socialne razmere in zdravje

Kitajski študent živi v zelo slabih socialnih razmerah. To se seveda močno pozna tudi na zdravju. Večina je zelo slabotna, kajti riž, ki ga največ in skoro izključno uživajo, ne da dovolj odpornosti. Poleg tega pa so nekateri tako revni, da jedo komaj enkrat ali dvakrat na dan. Na šoli s 1.700 gojenci je 20 do 50 bolnikov na dan. Razumljivo je, da morajo imeti zavodi bolnišnice z najnujnejšo lekarno. Večkrat kak učenec sredi med poukom o medli od slabosti.

*

To so vesele in žalostne strani iz življenja kitajskega dijaka. Šole so na zunan precej popolne, kažejo velikopotezno zunanost, a za vsem velikim videzom se skriva plitvina in površnost. Kitajski dijak s to šolo ni posebno zadovoljen. To kaže tudi dejstvo, da se mnogi, naveličani praznosti in hladnih odnošajev s predstojniki, vpisujejo v katoliške šole. Smer, kakršna vlada v kitajskem šolstvu, je nesmiselna in nevzdržna. Kako je mogoče, da bi resna in premišljena šolska politika posnemala obenem brez ozira na levo in desno fašiste in komuniste, japonski materializem in ameriškansko delovno šolo? Tako neurejeno in zmešano posnemanje brez vsake orientacije kaže popolno nesamostojnost in nezrelost. Vprašanje je samo, kam bo naš kitajski tovariš na ta način prišel. Mi želimo, da bi se izognil katastrofi, ki mu preti.

Dijaški koledarček

Dijaški kongregacijski koledarček za šolsko leto 1937/1938 je izšel. Po obliki je za spoznanje manjši kakor lani, vendar je lepši.

Vsebinsko je zelo bogat. Mnogo ima snovi, ki jo bo vsak dijak lahko uporabljal v šoli: tri strani letnic slovenske politične, šestnajst strani slovsstvene zgodovine, trinajst strani svetovne zgodovine. Kakor v lanskem tako tudi v letošnjem koledarčku so pregledne tabele francoskih in nemških nepravilnih glagolov in seznam najvažnejših matematičnih formul. Pod poglavjem »To in ono iz zemljepisa« so zbrani važni in zanimivi podatki. Članek o stenografiji in nasveti za taborenje so zelo poučni. Lep je verski sestavek »Preberi in premisli«. Sledijo še: članek o nadškofu dr. Jegliču, o Rafaelovi družbi, Frideriku Ozanamu in o slovenskih srednjih šolah v preteklosti in sedanjosti. Našteti so katoliški dijaški zavodi, dijaški domovi in menze, kar bo

marsikomu dobro služilo v orientaciji. V koledarskem delu so pod posameznimi meseci navedeni sklepi dijaških kongregacijskih zborovanj. Ena teh resolucij je v našem času Katoliške akcije zlasti važna: S svojim katoliškim zanosom, s svojo vedro in čisto mladostjo, s svojim vzgledom in žrtvami si osvajamo nove tovariše v laičkem apostolatu in v katoliški akciji (1932). Na nekaterih nadaljnjih straneh so posebne razpredelnice za imena sosošolcev, za naslove, datume godov, troškovnik in precej praznih listov za beležke.

Koledarček je pester in zanimiv, spadala bi vanj še članka o Katoliški akciji in o komunizmu. Ima 168 tiskanih strani in stane 8 dinarjev.

Koledarček je dober in lep, glavno pa je to, da je naš edini dijaški katoliški koledarček. Zato bi bila sramota, če bi slovenski katoliški dijak kupoval kake druge in tako Bog ve koga podpiral.

Tudi molčanja se je treba učiti, kakor se je treba učiti govorjenja, in učiti se govoriti ni najtežje. (Louis Veillot).

LUŽISKI SRBI POD HITLERJEM

Kakor poroča češki list »Vecerny Česke Slovo«, je Hitler razpustil zadnje znanstvene in kulturne ustanove lužiskih Srbov. Isto se je zgodilo s katoliškimi društvi sv. Cirila in Metoda.

IZGUBILA SE JE BOMBA...

»Eastern Information« javlja iz Leningrada, da je neki ruski bombnik med zadnjimi manevri zračne brambe v izvidniškem poletu v bližini Bolegova »izgubil« dve bombi, ki sta padli »prav po naključju« ravno na neko cerkev. Ena bomba se ni razletela, druga pa je napravila veliko razdejanje. Notranjščina cerkve je bila zelo hudo poškodovana in petnajst vernikov, ki so bili v cerkvi pri službi božji, je bilo močno ranjenih. Med ranjenci je bil tudi pop Mamajev, ki je nekaj dni nato zaradi ran umrl.

Pilot je pri zashševanju izjavil, da je bomba čisto po naključju izgubil ravno nad cerkvijo. Sodnik je to takoj razumel in pilota oprostil.

BOLJSEVIŠKI MISIJONSKI VELEFILM

Letos 7. februarja je bilo na svetovnem brezbožniškem kongresu sklenjeno, naj se izdela velefilm: Inozemski misijonarji — sovražniki domačinov. Kredit za ta film znaša 400.000 rubljev. V glavni vlogi bo nastopil »do zob oborožen misijonar«. Vloge domačinov pa bodo igrali črnci-komunisti, ki se trenutno šolajo v Moskvi na inštitutu za vzgojo brezbožnih propagatorjev. S posebnim poudarkom bodo pred-

vajali tiste scene, ki kažejo, kako je treba požigati misijonske cerkve. Kdaj bomo katoličani izdelali velefilm, v katerem bo igral glavno vlogo misijonar, ki nosi narodom kulturo, vero in mir?

MODERNA FIZIKA IN BOG

Nedavno je na Dunaju predaval slavni angleški fizik in astronom sir Arthur Stanley Eddington. V tem svojem predavanju je med drugim povedal tudi tole:

»Znanost more sicer razkrivati eno skrivnost sveta za drugo, a resnične podobe svetovja ne bo mogla nikdar dognati. Moderna fizika nas nujno vodi k Bogu in ne od njega proč. V našem zemeljskem življenju moremo gledati samo eno fazo razvoja vesoljstva. Vse drugo mora ostati samo sklepanje, čigar pravilnost je vedno dvomljiva. Ravno to pa nam da slutiti bivanje Vsemogočnega, ki vlada vesoljstvo.«

Ognjen val živega katolicizma gre preko zemlje. Ostalo bo le, kar je zavestno, celotno in živo krščansko. Kar je gnilo in polovičarsko pa bo propadlo.

P. Muckermann S. J.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).